

Patti Smith, aquella aura...

Crònica del concert d'aquest dimecres 7 d'agost al festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols

Patti Smith al festival de la Porta Ferrada | Arxiu Porta Ferrada

Quan la reduïda banda de **Patti Smith** surt en escena, la gent ja es posa dempeus, l'esperen. Abans de veure-la sortir, les 2.000 persones que s'han reunit a l'escenari del port del festival de la Porta Ferrada ja tenen el pressentiment d'estar a punt de viure quelcom històric. Quan la senyora de 72 anys apareix i es dirigeix cap al micròfon central, ja està passant: és l'aura que envolta les llegendes del rock, ben viva i a la teva cara.

"És un plaer tornar a ser aquí", ens diu abans de començar "Wings". Va ser a Sant Feliu de Guíxols fa 9 anys i aquest dimecres d'agost hi tornava amb una formació mínima, només amb tres músics sota la seva batuta. L'enlairament s'iniciava de manera plàcida, l'encanteri era mínim. Poca gesticulació, reclusió d'**Smith** en una veu invencible i la constatació que seria màgic.

Després van venir una versió de **Jimmy Hendrix** ("Are you experienced"), mentre la intensitat augmentava i els *speechos* enmig de les cançons es començaven a introduir i escalfaven el públic. Aplaudiments amb els braços ben amunt, primer indici de l'alçament general que no tardaria a arribar. No hi havia cap disc per presentar, ni cap carta per amagar, només 40 anys de trajectòria iniciada al Nova York punk dels setanta. **Smith** venia a fer de mèdium del rock, ressuscitava esperits i transmetia als humans que l'observàvem amor per aquesta música, pel planeta que ens acull i per la humanitat, en general.

El discurs a favor de la unitat per lluitar contra el canvi climàtic va precedir els acords de "Ghost Dance", clàssic d'aires folk que l'artista va cantar amb la guitarra. La següent cançó aniria dedicada al

poeta William Blake i a tots aquells artistes que no havien tingut la sort de ser reconeguts en vida: es tractava de l'enigmàtica "My blakean year". Tot eren cançons petites -les presentava com a 'little songs'- que es feien grans a cada cop de bateria, a cada cuidada línia de baix o guitarra, a cada exclamació escupida per **Smith**.

Patti Smith al festival de la Porta Ferrada Foto: Arxiu Porta Ferrada

Les fotos estaven prohibides, però l'eufòria es començava a desfermar amb la versió de **Midnight Oil** ("Beds are burning") i la gent ja treia els mòbils per filmar la litúrgia. En començar el concert havia pensat que hi havia poca gent jove, punt de vista totalment subjectiu. El comentari d'un home al meu darrere que em doblava de llarg l'edat va ser que hi havia "molt jovent" i, en part, tenia raó. Bona part del públic no havíem viscut ni la **Patti** dels setanta, ni la dels vuitanta, ni la dels noranta, sinó que l'havíem conegut com l'àvia del rock poètic i contestatari. El seu llegat s'engrandeix: a Catalunya amb concerts com el d'aquest any a Porta Ferrada, fa tres anys a Pedralbes o en fa quatre al Primavera Sound.

"Beneath de southern cross" va ser una de les cançons més increïbles de la nit, grans arranjaments instrumentals i èxtasi vocal el que esbudellava la cantant, que va acabar-la amb crits de llibertat -'freedom' cridava- mentre la meitat del públic s'alliberava de convencions. Després del punt àlgid vindria l'interludi fluix del concert, les versions dels **Rolling Stones** ("I'm free") i de **Lou Reed** ("Walk on the wild side"), van sonar incompletes sense la veu de **Smith** que descansava i bevia aigua al lateral de l'escenari.

En canvi, el to íntim amb el piano d'"After the gold rush" de **Neil Young**, va tornar a recuperar el nivell. Arribats fins aquí la traca final vindria amb quatre de les cançons més conegudes de la nord-americana (per aquest ordre): "Pissing the river", "Because the night", "Gloria" i el bis amb "People have the power". L'últim alè de la bèstia escènica que havia captivat les nostres mirades durant una hora i mitja. Abans d'acomiarar-se amb l'himne empoderat per excel·lència,

Smith va voler dedicar la cançó a Gay Mercadé el promotor que el 1976 la va dur per primer cop a Barcelona.

El seu fill l'havia acompanyat a la guitarra, tot i que del principi al final de l'actuació, tots semblàvem formar part de la família de la **Patti**. Per acabar, a la matriarca del rock només li faltava recomanar-nos que abans d'anar a dormir recordéssim beure aigua -'Don't forget to drink your water', deia-, si és per arribar amb aquesta vitalitat als 72 anys, no dubtis dels nostres glops.